

Bijbelse plaatsen

Jeruzalem,

DE STAD VAN VREDE ⁽¹⁾

Als commissie Israël hebben we besloten om een serie artikelen te schrijven over 'plaatsen in de Bijbel'. Hierna vindt u het eerste artikel, dat gaat over Jeruzalem.

P.D. Knöps

Jeruzalem behoort tot de oudste steden van de wereld.

De stad ligt op bijna 800 meter hoogte in het bergland van Judea, op een knooppunt van drie werelddelen: Azië, Afrika en Europa. Door deze unieke ligging bevond de stad zich in oude tijden op het kruispunt van grote beschavingscentra, o.a. Egypte, Assyrië, Babylon, Perzië, Griekenland en Rome. Jeruzalem is ook het geografisch middelpunt van Gods heilsgeschiedenis, want in Ezechiël 5 lezen we: 'Alzo zegt de Heere, HEERE: Dit is Jeruzalem, dat Ik in het midden van de heidenen gezet heb, en landen rondom haar heen!'

Het ommuurde deel van de stad, oftewel het oudste gedeelte, bestaat uit vier wijken: een Joodse, Arabische, christelijke en Armeense wijk. Met de stad buiten de muur erbij telt de stad nu iets meer dan een miljoen inwoners. De naam Jeruzalem komt meer dan 600 keer

in de Bijbel voor. Jeruzalem betekent: stad van vrede. Tussen de naam en de werkelijkheid bestaat een groot spanningsveld. De stad is in de loop van haar geschiedenis veel meer op tranen, leed en bloedvergieten gegrondvest dan op vrede. En ook nu vormt ze een probleem voor de wereldvrede. De strijd van vandaag spitst zich toe op het plein waar eens de tempel heeft gestaan en waar zich nu de zgn. Omarmoskee bevindt. Deze plaats – de berg Moria – wordt wel de meest explosieve plaats ter wereld genoemd.

HET TEMPELPLEIN EN DE KLAAGMUUR

Naast de ontheiliging van de tempel – waarover in Daniël 8 wordt gesproken en waarvoor Antiochus Epiphanes verantwoordelijk wordt gesteld – is het diepste dieptepunt in de geschiedenis van het Joodse volk: de verwoesting van de tempel. Aan de westkant van het tempelplein

vinden we de zgn. Klaagmuur, het enige overblijfsel van de geweldige muur die eens het tempelgebied omsloot.

De stenen van de muur zijn enerzijds een symbool van vergane glorie, anderzijds een teken van hoop op verlossing.

Niemand kan zich indenken hoeveel tranen hier vergoten zijn en hoeveel gebeden hier zijn opgestegen.

Eens woonde op dat tempelplein de Heere temidden van Zijn volk; eens daalde hier de Heilige Geest neer: eens ging van hieruit de Kerk de wereld in.

Op die plaats staat nu de indrukwekkend mooi uitgevoerde Omarmoskee met zijn gouden koepel en zijn Christus verloochenende opschriften die aan de profeet Mohammed eer bewijzen.

De islam heeft deze plaats, waar de meest gewijde tradities van de christenheid liggen, aan de kerk ontrukkt.

De islam wil met de Omarmoskee en de daarnaast staande Al-Aqsamoskee zijn superioriteit ten opzichte van het jodendom en christendom tot uitdrukking brengen.

Al vanaf de zevende eeuw steken deze majestueuze bouwwerken met de daarbijbehorende minaretten hoog boven de Klaagmuur uit.

DE GESCHIEDENIS VAN DE STAD

Rond 1000 vóór Christus heeft koning David Jeruzalem veroverd. Hij maakte de stad tot hoofdstad van zijn rijk (1 Kronieken 11:4-9). Dat is nu ruim 3000 jaar geleden. Dat was echter niet het begin. We komen de plaats (Jeru)zalem in Genesis al tweemaal tegen.

Hier vond de ontmoeting plaats van Abraham, de stamvader van de Joden, met Melchizedek, de priester-koning (Genesis 14) en op één van de hoogten van Jeruzalem, de berg Moria, moest Abraham zijn zoon offeren (Genesis 22). David wilde hier de tempel bouwen. Salomo voerde het werk uit. Maar liefst 150.000 arbeiders (2 Kronieken 2:18) hadden 7 jaar (1 Koningen 6:37-38) nodig om dit wonderwerk te voltooien. Op deze uitverkoren plaats wilde God Zijn tegenwoordigheid openbaren. De tempel was temidden van een heidense wereld een welsprekend getuigenis van de enige ware God.

Helaas begonnen Salomo en zijn volk goden van steen, hout, goud en zilver te vereren. Dat had tragische gevolgen. Onmiddellijk na zijn dood viel het rijk in tweeën uiteen. Vanaf dat moment was Jeruzalem alleen nog maar de hoofdstad van het zuidelijke rijk, van Juda.

In de jaren 605-586 vóór Christus werd Juda in fasen naar Babylon – het huidige Irak – weggevoerd. Jeruzalem en de tempel werden totaal verwoest. Alles lag in puin. Zelfs de tempelschatten waren geroofd.

Koning Kores (Cyrus) bracht na ongeveer 70 jaar een wending in het lijden van het verbannen volk. Hij gaf het toestemming naar het eigen land terug te keren en de tempel te herbouwen. De teruggekeerden wachtte een moeitevol herstelwerk.

Desondanks kon in 515 vóór Christus de tweede tempel – een simpel bouwwerk – worden ingewijd. De jongeren juichten. De ouderen, die zich de oude tempel nog herinnerden, weenden omdat de nieuwe tempel ten enenmale de glans van de oude miste (Ezra 3). En... het heilige der heiligen was leeg. Het inwonertal van de stad was toen laag en er stonden maar weinig huizen (Neh. 7:4b). De tegenwerking bij de herbouw was zo groot dat lange tijd niets ondernomen werd. Pas nadat de Perzische koning Arthasasta een speciaal besluit had uitgevaardigd werd het werk hervat. Nehemia nam het initiatief en bouwde in 52 dagen een stadsmuur met 12 torens (Neh. 2:9-7:5). Daarna begon op de puinhopen de herbouw van de stad.

HERBOUW VAN DE TWEEDE TEMPEL

Koning Herodes, de kindermoordenaar, gaf opdracht de tempel volledig te herbouwen. Deze bruut wilde zich op deze wijze bij het Joodse volk geliefd maken. Duizenden arbeiders werden ingezet. Aan het totale tempelcomplex met alle bijbehorende gebouwen werd tientallen jaren gewerkt.

Het mocht uiteindelijk tot één van de wereldwonderen van de oudheid worden gerekend. Het was niet het enige bouwwerk dat Herodes in de stad liet uitvoeren. Jeruzalem steeg in pracht en grootte.

Met dank aan dhr. J. van Hoorn voor de achtergrondinformatie.